

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 178/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti V., a. s., B., zastúpenej *Advokátskou kanceláriou JUDr. F. S., s. r. o., B., konajúcej prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. F. S.*, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 368/2009-218 z 29. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti V., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2010 faxom doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti V., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená predložením originálu 12. januára 2010 pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 368/2009-218 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že „Sťažovateľ sa v konaní vedenom pred Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 5 C/639/2008 (konanie vedené od roku 1998) domáha určenia toho, že právny úkon, ktorým došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z J. T... (úverový dlžník sťažovateľa) na jeho dcéru M. I... (žalovaná) je voči nemu v zmysle § 42a ods. 1 OZ neúčinný. V identifikovanom konaní nariadil Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 1. 3. 1999, č. k. 5 C/319/98-39 predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalovanej nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré v dôsledku odporovateľného právneho úkonu ušli z majetku dlžníka. Zrejme nedopatrením sa účinky tohto predbežného opatrenia nevzťahovali aj na dom so súp. č..., postavený na parc. č..., zapísaný na LV č... , vedenom Správou katastra P. pre katastrálne územie P.

Po prevzatí právneho zastúpenia sťažovateľa v identifikovanom súdnom konaní sa jeho splnomocnený právny zástupca domáhal návrhom zo dňa 26. 08. 2009 nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by súd zakázal žalovanej nakladať s predmetným domom, a tak de facto rozšíril účinky pôvodného predbežného opatrenia na všetky nehnuteľnosti, ktoré odporovateľným právnym úkonom ušli z majetku dlžníka. Na základe uvedeného Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 25. 09. 2009, č. k. 5 C/639/2008-198 návrhu sťažovateľa v celom rozsahu vyhovel. Po odvolaní žalovanej však Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, rozhodnutie prvostupňového súdu uznesením zo dňa 29. 10. 2009, č. k. 9 Co/368/2009-218 zmenil tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Sťažovateľ sa domnieva, že uvedeným právoplatným uznesením Krajského súdu v Bratislave bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nakoľko k zamietnutiu návrhu sťažovateľa došlo výlučne na základe interpretácie, ktorá je v extrémnom rozpore s objektívnym právom, je podľa názoru sťažovateľa právomoc Ústavného súdu SR na preskúmanie ústavnosti účinkov napadnutého rozhodnutia daná a sťažnosť prípustná.“.

Podľa sťažovateľky jediný dôvod zamietavého rozhodnutia odvolacieho súdu je založený na jeho názore, že nariadenie predbežných opatrení je v konaniach o určenie neúčinnosti právneho úkonu nadbytočné. Krajský súd ďalej poukázal na to, že sťažovateľka má v rámci úspešného konania o odporovacej žalobe možnosť domáhať sa uspokojenia svojej peňažnej pohľadávky priamo v rámci exekúcie vedenej na dom, ktorý odporovacím úkonom „ušiel z majetku dlžníka. V prípade, ak by žalovaná previedla vlastnícke právo k predmetnému domu na iného, má sťažovateľ voči nej z zmysle § 42b ods. 4 OZ právo na peňažnú náhradu. Odvolací súd sa tak domnieva, že v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu nie je vo všeobecnosti naplnená základná podmienka pre nariadenie predbežného opatrenia podľa § 75 ods. 2 OSP, nakoľko veriteľovi nehrozí žiadna bezprostredná ujma na jeho právach.“

Sťažovateľka považuje interpretáciu normatívnej úpravy odporovateľnosti právnych úkonov (§ 42a a § 42b Občianskeho zákonníka) v nadväznosti na posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia [§ 75 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] vykonanú krajským súdom za extrémne rozpornú so skutočným obsahom a účelom citovaných zákonných ustanovení.

Ďalej sťažovateľka vyjadruje názor, že v rámci konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu jej objektívne hrozí ujma na jej právach, a to už len na základe kvalitatívneho rozdielu medzi možnosťou uspokojenia jej pohľadávky v rámci exekúcie vedenej na nehnuteľnosť a možnosťou jej uspokojenia po prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na tretiu osobu. Za predpokladu, že by žalovaná previedla vlastnícke právo k bonitnej nehnuteľnosti na tretiu osobu, jej pozícia pri uspokojovaní predmetnej by sa podľa nej výrazne zhoršila. Aj preto sťažovateľka nesúhlasí s názorom krajského súdu, že v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu nemôžu byť v dôsledku transformácie majetku žalovanej dotknuté jej práva.

Krajský súd podľa názoru sťažovateľky „ignoroval skutočnosť, že podstatou odporovateľnosti právnych úkonov je zamedzenie straty veriteľovej možnosti uspokojiť sa

z konkrétneho dlžníkovho majetku a ochrana záujmov veriteľa pri uspokojovaní jeho pohľadávky. Akékoľvek zhoršenie veriteľovho postavenia, resp. vyhládok na uspokojenie jeho pohľadávky je normatívne neakceptovateľné a všeobecný súd je povinný zabrániť takémuto zhoršovaniu veriteľovho postavenia a jeho právam poskytnúť ochranu, hoci aj predbežným opatrením.“.

Za úplne absurdnú považuje sťažovateľka skutočnosť, «že v tom istom súdnom konaní, ktoré prebieha už od roku 1998, nariadil Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 1. 3. 1999 č. k. 5 C/319/98-39 predbežné opatrenie, ktorým žalovanej zakázal nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré na ňu odporovateľným právnym úkonom prešli z majetku dlžníka (nevzťahuje sa na dom so súp. č. 2112). Predmetné rozhodnutie Krajský súd v Bratislave po odvolaní žalovanej potvrdil, a to uznesením zo dňa 31. 05. 1999, č. k. 30 Co/160/1999-54, v ktorom uviedol: „Odvolací súd poukazuje na správne dôvody prvostupňového rozhodnutia najmä v tej časti, že pre prípad prevodu nehnuteľností žalovanej na ďalšiu osobu by mohlo dôjsť vzhľadom na výšku pohľadávky k ohrozeniu výkonu rozhodnutia“. Hoci sa rozhodujúca časť právnej úpravy odporovateľných právnych úkonov od roku 1999 vôbec nezmenila, Krajský súd v Bratislave v roku 2009 odlišne interpretuje jej obsah a v napadnutom rozhodnutí formuluje diametrálne odlišný záver, že v konaniach o určenie neúčinnosti právnych úkonov je nariaďovanie predbežných opatrení nadbytočné.

Namietaným postupom Krajského súdu v Bratislave je sťažovateľ evidentne vystavený jurisdikčnej ľubovôli, kde justičný orgán v rámci tej istej situácie, na základe totožného skutkového a právneho základu, vydal dve absolútne protichodné rozhodnutia (v roku 1999 rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia potvrdil, v roku 2009 rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia zmenil a návrh zamietol). Podotýkame, že Krajský súd v Bratislave tak preukázateľne interpretoval a aplikoval právnu normu dvoma rôznymi spôsobmi, čo je v rozpore s Ústavou SR a jej čl. 46 ods. 1 zaručujúcim základné právo na súdnu ochranu.».

Do pozornosti ústavnému súdu dáva sťažovateľka skutočnosť, že je účastníčkou iného súdneho konania vedeného Okresným súdom Žilina (sp. zn. 4 C/61/2009), v ktorom za obdobnej situácie, ako je to v okolnostiach daného prípadu, predbežné opatrenie bolo

nariadené. Sťažovateľka poukazuje zároveň na ďalšie prípady, keď v obdobných veciach, ako je táto, boli predbežné opatrenia nariadené. Na podporu svojej argumentácie sa odvoláva aj na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa problematiky rozdielneho rozhodovania všeobecných súdov v druhovo rovnakých veciach.

V závere sťažnosti sťažovateľka vyslovila názor, že krajský súd konal v danej veci v rozpore s § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka v nadväznosti na posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 74 a nasl. OSP „do takej miery, že vydal rozhodnutie, ktoré zjavne odporuje ich interpretácii, porušil tým flagrantne princíp legality v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a princíp právnej istoty účastníka konania“.

Keďže závery krajského súdu o nadbytočnosti predbežných opatrení v rámci konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu sú podľa sťažovateľky zjavne neodôvodnené a arbitrárne, v dôsledku toho neudržateľné a zasahujúce do jej označených práv, navrhla, aby ústavný súd vo veci nálezom takto rozhodol:

„I. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29. 10. 2009 č. k. 9 Co 368/2009-218, ktorým zmenil uznesenie Okresného súdu Pezinok zo dňa 25. 9. 2009 č. k. 5 C 639/2008-198 tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 10. 2009, č. k. 9 Co 368/2009-218 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti nálezů.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky (v procesnom postavení navrhovateľky) s uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 368/2009-218 z 29. októbra 2009, ktorým ako súd odvolací na základe odvolania odporkyne zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 5 C 639/2008-198 z 25. septembra 2009 tak, že návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd nesprávne interpretoval § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka v nadväznosti na posúdenie podmienok

na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 74 a nasl. OSP, v dôsledku čoho došiel k záverom o nadbytočnosti predbežných opatrení v rámci konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu, ktoré sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne. Vzhľadom na to mali byť namietaným uznesením porušené označené práva sťažovateľky.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka si je vedomá toho, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ako už ústavný súd opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo

samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V kontexte argumentácie sťažovateľky je potrebné osobitne akcentovať, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

V konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia musia byť taktiež rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené.

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude v rozhodnutí vo veci samej rozhodnuté inak než v konaní o predbežnom opatrení. Všeobecný súd predbežným opatrením upravuje dočasne

pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich, ako už bolo uvedené, nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Predbežné opatrenia predstavujú rozhodnutia, trvanie ktorých je obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené.

Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia vrátane jeho odôvodnenia dospel k záveru, že ho možno považovať za ústavne udržateľné z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov. Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia najskôr ozrejmil skutkový stav konania, v ktorom sa sťažovateľka návrhom vo veci samej domáha voči odporkyni odporovacou žalobou určenia neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka. Ide o kúpne zmluvy uzatvorené v priebehu roka 1997 medzi J. T. [ako predávajúcim (ďalej len predávajúci)], ktorý bol jediným ručiteľom úveru (v sume 6 000 000 Sk) poskytnutého obchodnej spoločnosti T., s. r. o. (na majetok ktorej bol v roku 1997 vyhlásený konkurz), a odporkyňou ako kupujúcou, predmetom ktorých bol prevod nehnuteľností a na základe ktorých boli v katastri nehnuteľností povolené vklady vlastníckeho práva v prospech odporkyne. Sťažovateľka sa domáha vyslovenia neúčinnosti týchto právnych úkonov z dôvodu, že podľa nej tieto úkony ukracujú uspokojenie jej vymáhateľnej pohľadávky ako veriteľa voči predávajúcemu.

Sťažovateľka odôvodnila návrh na vydanie predbežného opatrenia obavou, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený, keďže je dôvodná obava, že odporkyňa prevedie predmetné nehnuteľnosti ako jej vlastníctvo počas konania vo veci samej na iného.

Krajský súd dospel po oboznámení sa s obsahom spisu k rozdielnemu právnemu názoru ako prvostupňový súd konštatujúc, že vzhľadom na predmet konania vo veci samej – odporovateľnosť právneho úkonu – nie sú v danom prípade splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia.

V záverečnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia krajský súd uviedol:

„Inštitút odporovateľnosti je inštitútom zabezpečenia výkonu rozhodnutia a zmyslom žaloby podľa ust. § 42a Obč. zák. je z pohľadu žalujúceho veriteľa dosiahnutie rozhodnutia súdu o určení, že dlžníkom učinенý právny úkon, ktorý skrakuje veriteľove vymáhateľné pohľadávky, je voči nemu (veriteľovi) neúčinný. Vyhovujúce súdne rozhodnutie o odporovacej žalobe potom predstavuje podklad k tomu, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu, vydaného proti dlžníkovi, domáhať výkonu exekúcie postihnutím toho, čo odporovaným (právne neúčinným) právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nielen proti dlžníkovi, ale aj voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený. V prípade, že uspokojenie veriteľa z tohto majetku nie je dobre možné, musí sa veriteľ – namiesto určenia neúčinnosti právneho úkonu – domáhať toho, aby mu ten, komu z odporovateľného právneho úkonu vznikol prospech, vydal takto získané plnenie. Odporovacia žaloba je teda právnym prostriedkom, ktorý slúži na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, a to postihnutím vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovaným právnym úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške odpovedajúcej prospechu získaného z odporovateľného právneho úkonu.“

Ústavný súd nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľky smerujúcich proti namietanému uzneseniu krajského súdu v kontexte posúdenia možného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila dospieť k záveru o pochybení takej intenzity, ktoré by odôvodňovalo vyslovenie porušenia jej uvedených práv a v nadväznosti na to aj zrušenie namietaného uznesenia.

Dôvody, na ktorých je založené namietané rozhodnutie krajského súdu, sú v intenciách argumentačného priestoru vymedzeného v § 74 ods. 1 OSP a ako také korešpondujú s ústavne súladným výrazom nezávislého súdneho rozhodovania v zmysle čl. 141 ods. 1 ústavy.

Zákonná úprava postupu pri vydávaní predbežných opatrení vyžaduje, aby navrhovateľ splnil podmienky konania ustanovené v § 74 a nasl. OSP. Vzhľadom na to, že

príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vo všeobecnosti umožňujú návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnuť, nemôže ísť iba z toho dôvodu v takomto prípade o zásah do základných práv sťažovateľky zaručených v čl. 46 a nasl. ústavy, resp. do práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd tiež nezistil, že by závery krajského súdu v odvolacom konaní, ktoré vyústili do zistenia, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia, boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle alebo v evidentnom nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov krajského súdu. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré je pre ňu nepriaznivé, čo však nemožno spájať s pojmom spravodlivý proces a porušovaním jeho princípov.

Aj pri rozhodovaní o nariadení predbežného opatrenia treba vychádzať z toho, že právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces v sebe nezahŕňajú záruku úspechu v konaní ani nárok na to, aby všeobecné súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 222/04).

Ústavný súd dodáva, že predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami. Zamietnutie návrhu na vydanie predbežného opatrenia však nemôže samo osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti právneho názoru krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným.

Pokiaľ sťažovateľka argumentuje tým, že:

- v tom istom konaní, ktoré prebieha od roku 1998, nariadil už Okresný súd Pezinok (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 5 C 319/98 z 1. marca 1999 predbežné opatrenie, ktorým žalovanej zakázal nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré na ňu

odporovateľným právnym úkonom prešli z majetku dlžníka, a toto uznesenie krajský súd potvrdil uznesením sp. zn. 20 Co/160/1999 z 31. mája 1999 stotožňujúc sa s názorom okresného súdu, „že pre prípad prevodu nehnuteľnosti žalovanej na ďalšiu osobu by mohlo dôjsť vzhľadom na výšku pohľadávky k ohrozeniu výkonu rozhodnutia“,

- je účastníkom iného súdneho konania, v rámci ktorého všeobecný súd za obdobnej situácie predbežné opatrenie z dôvodov, ktoré namieta aj v tomto konaní, nariadil,

- sú jej známe iné rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky, ktorými boli v konaniach o určenie neúčinnosti právneho úkonu nariadené predbežné opatrenia (napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co/337/2009 zo 14. októbra 2009) o zákaze nakladať s nehnuteľnosťami práve z dôvodu, aby nedošlo k zníženiu možnosti veriteľa uspokojiť svoju vymáhanú pohľadávku,

považuje ústavný súd tieto námietky v konaní o sťažnosti za neprípustné (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), pretože z pripojeného uznesenia krajského súdu č. k. 9 Co 368/2009-218 z 29. októbra 2009 vyplýva, že sťažovateľka sa k odvolaniu odporkyne písomne nevyjadrila, a teda nevyužila možnosť prezentovať tieto argumenty v odvolacom konaní pred krajským súdom. Len v prípade, že by tak urobila a uplatnila uvedené námietky v odvolacom konaní a odvolací súd by sa s nimi nevysporiadal, mohla by takéto jeho pochybenie namietat' v sťažnosti ústavnému súdu. V okolnostiach danej veci sa však tak nestalo. Za situácie, keď sťažovateľka uplatnila uvedenú argumentáciu až v konaní pred ústavným súdom, nemožno vo vzťahu k tejto časti sťažnosti uznať splnenie podmienky vyčerpania všetkých procesných prostriedkov (podobne napr. IV. ÚS 100/07).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a v časti týkajúcej sa námietok uplatnených po prvýkrát v konaní pred ústavným súdom z dôvodu neprípustnosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už nadbytočné rozhodovať o ďalších návrhoch predložených sťažovateľkou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010